

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XIV. Iac. Sadoletvs Cardin. Francisco Fregepani Vngaro, Episc. Agriensi
S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

intueantur eos, qui in tanta iactatione tempestatis publicae
 tenere porrum & voluerunt, & valuerunt. Quorum vitam
 dem magnam copiam haberemus. Sed tua insignis virtus
 constantia, Gulielme praestantissime, multorum in eo nobis
 cipum vicem praebet. Es enim tu & casta integreque religio
 illustre exemplum populis Christianis omnibus, & in omni
 steritate consequentium temporum, futurus es vere sapientiae
 veraeque virtutis egregium documentum. Quam cuncto
 te summam existimationem, non video posse fieri, quia ad
 terrena etiam, non modò quae è caelo sunt, premia comitantur.
 Hac igitur ego tua laude & Christiana pietatis summa gloria
 initio epistolae scribere fueram ortus) praecipue sancti delicti
 sum. Caetera quae scribis de tuo animo erga me amico ac
 uolo, de qua cupiditate, quam praeter te fers, factis mihi pro
 di qua voluntate in me sis: sunt mihi quidem gratissima &
 cundissima omnia: sed vno (vt mihi videtur) amicitiae non
 cuncta continentur. Sic enim ego memetipsum donavi dicitur
 que tibi: sic tu me tua humanitate & benevolentia es amplexus
 vt quod iam bonorum virorum, & fidelis amicitiae proprium
 certare officiis inter nos debeamus. In quo ego quae ad
 amplitudinem colendam & obseruandam pertinebunt, cum
 summa cum fide benevolentiaque praestabo. Tu si me dilectio
 charumque habueris, maximum hunc me adeptum ex tua
 tia fructum semper sum existimaturus. Vale. Romae, V. Idus
 sembris, M. D. XLV.

XIV.

IAC. SADOLETVS CARDIN. FRANCISCO Fregepani Vngaro, Episc. Agriensi S. P. D.

ACEPI tuas literas mihi gratissimas: in quibus illud
 humanum, quod mea erga te officia plurimi facere viderentur.
 Quasi verò non ego ita agere debeam: aut sit quicquam, quod
 me tuae eximiae virtuti & amori erga me non debeat. Imò
 quaecumque mihi dabitur tibi commodandi, & rem gratam
 ciendi occasio, sic ea utar, vt eodem tempore beneficium me
 te accipere sim arbitraturus. Quid enim est, quod poetis
 mus, quam vt fauamus bonis, & virorum insignium virtutibus
 cuiusmodi tu profectò es, iustis honoribus afficiamus? praeter
 tanto amicitiae fundamento inter nos iacto, quod non solum
 benevolentia mutua, sed iure etiam hospitij sancitum sit. Non
 enim putare me obliuisci posse illius humanitatis, qua tu me
 ctus, Carpentoraete vt me inuiseres diuertere voluisti. Quo
 dem tempore cepi fructum permagnaum è conspectu & lectura
 tua

abbas tuis. De quibus scripti ad Pontificem, ea quæ mihi videban-
 tur: illud præcipue spectans, ut si quid antea ille fortè in tua na-
 tura fuisset offensus, animaduerteret & sciret, inter elationem
 animi & libertatem plurimum interesse. Quod de Ecclesiarum
 confirmatione scribis, cum mihi tuæ literæ sunt red-
 ditæ, vni item Roma scriptum à Ioanne Marfupino tuo est, o-
 mnino esse iam transacta: præsertimq; quod ad te attinet, fuisse
 perfectum. Quo equidem nuntio valde gauisus sum. Illud tantum
 dolui, me non fuisse in senatu, cum mentio de te facta est: iustis
 enim & debitis laudibus dignitas & virtus nõ caruisset. Quanquam
 illa quidem sine cuiusquæ nostrum testimonio per sese splendida
 ipsa est. Ego illa verba in literis tuis maximo opere probo: tibi que
 imprimis conuenientia esse duco: quibus te confirmas nullis vnquam
 iniuriis ab honore & cultu sanctæ sedis Apostolicæ esse disces-
 surum. Certe sic facere decet eos, qui Deum, non qui homines intur-
 bentur: quique, ut tu grauissimè & sanctissimè scribis, spectant ea
 quæ non videntur, non ea quæ oculis & sensibus subiecta sunt: in
 quibus homines falli & errare iam quotidianum est. Sed de his sa-
 tis. Tuæ epistolæ longissimæ mihi forent suauissimæ. Nam quæ
 accipi, perbreues visæ mihi sunt, tanta à me cum voluptate sunt
 lectæ. Qui si Romæ essem, lacesserem te crebrò meis scriptis. Nunc
 longè gentium abssum, neq; sanè mihi constat quod ad tempus
 sum in Vrbem reuersurus: nam neq; quicquam adhuc video quod
 me illac attrahat: & multa sunt hic quæ me detineant. Proinde
 scito, libere meum illud primum consilium Romam redeundi.
 Quicquid tamen egero, faciam te certior. Tu me ut diligas,
 Regi tuo meam & fidem offeras & obseruantiam, Brodericum
 que plurimum meis verbis salutes, valde te rogo. Carp. VII. Idus
 Iulij, M.D. XXXIX.

XV.

IAC. SADOLETVS CARD. FRANCISCO
 Fresep. Vngaro, Episc. Agriensi S. P. D.

Accipere tuas literas datas Viennæ extremo mense Iunio, ad
 me Septembri ineunte perlatas. Ex quibus cognoui, quod
 mihi fuit iucundissimum, te rectè valere, & apud Regem Roma-
 norum esse Reipubl. causa: accepisseq; optatum nuntium de con-
 firmatione vestrarum Ecclesiarum. Quæ diu antè debita, aliquot
 de causis dilata, postremò tandem à summo Pontifice facta est.
 Quæ etiam ego de te dederam ad te literas, quas te accepisse post-
 ea arbitror, & meam de omnibus tuis commodis lætitiâ, ex eis
 cognouisse. Etenim noli existimare optime Franciscè, quicquam
 mihi posse euacare optatius, quam audire taleis viros ad gubex-

§ *macu-*